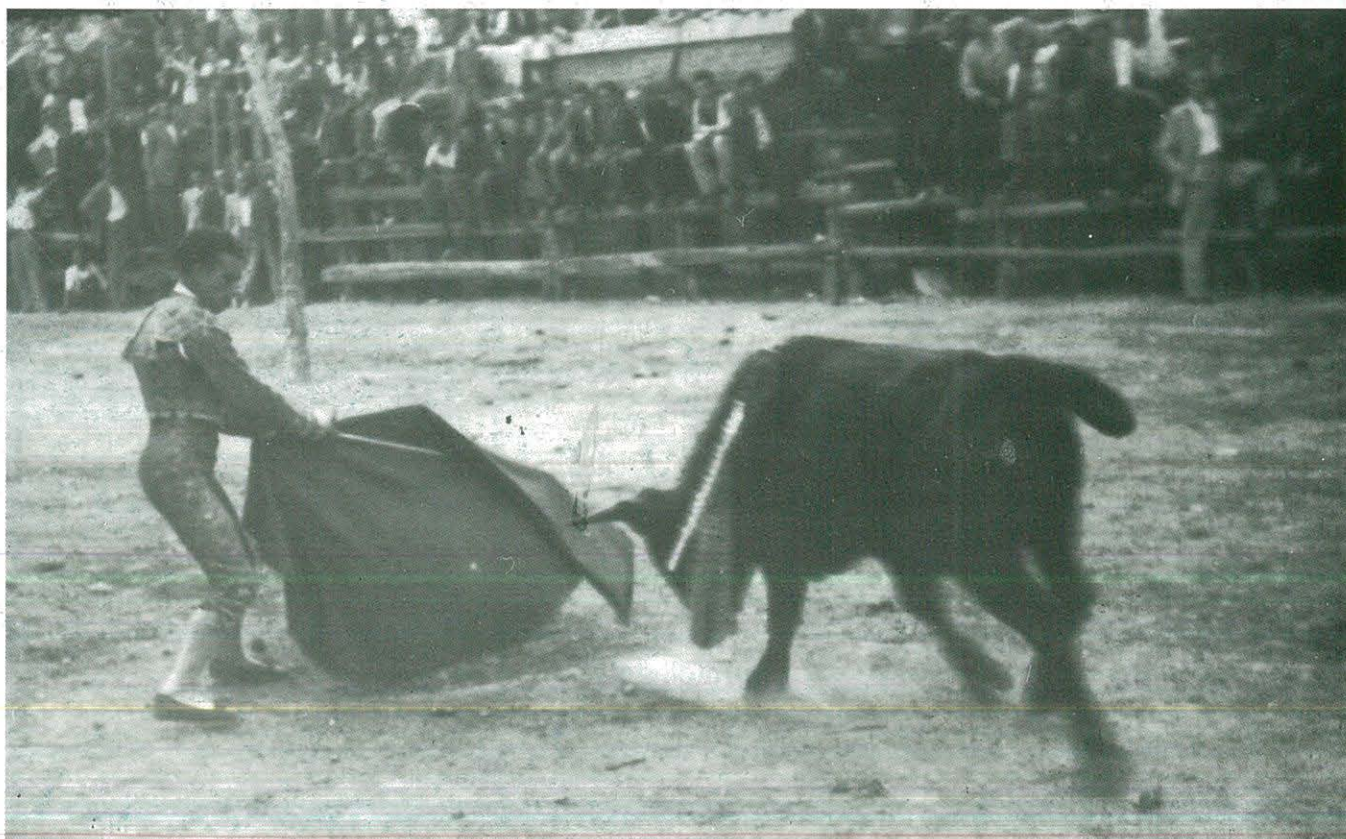

Pastisseria RAGA Major, 105 - Tel. 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST VICENT FERNANDEZ Carrer Calvari, 57 - ULLDECONA	Video - Foto MILLAN EUROCRHOM - Laboratorio Fotográfico Distribuidor Videos JVC Avda. Ramón Salomón, 19 - Tel. 72 03 63
Mútua General de Seguros AGENCIA LABERNIA Asesorament - Tramitacions - Assegurances - Viatges Major, 108 - Tel. 72 00 81 - ULLDECONA	Auto - Escola PITARCH Plaça Sales i Ferré, 15 - Telèfon 72 07 17 ULLDECONA (Tarragona)	<i>Riera</i> Radio C/. Sant Antoni, 38 - Tel. 72 01 08 ULLDECONA
FUSTERIA Fco. LAVEGA Carrer Sant Lluç, 29 - Tel. 72 02 23 ULLDECONA		Oficina Técnica LO Y SA Carrer Major, 111 - Tel. 72 00 48 ULLDECONA
TUBERIES P. V. C. Materials de Construcció i Decoració FRANCESC AGASA Carrer del Mar, 15 - Telèfon 72 02 16 ULLDECONA		Espumosos SANS BEBIDAS Y REFRESCOS Entenza, 30 - Tel. 72 03 40 - ULLDECONA
LLIBRERIA PASALAMAR Sant Antoni, 13 - ULLDECONA	Rellotgeria ITARTE ULLDECONA	Carnisseria BEL - QUEROL C/. Major, 160 - Tel. 72 04 64 ULLDECONA
Construcciones TOSTAO ULLDECONA	Motos - Ciclos VIDAL Motos - Bicicletas - Motocultores MOVICAM y Motosierras TRONK Clavé, 37 - Tel. 72 05 23 - ULLDECONA	Ferreteria GRAU Llistes de Noces - Electrodomèstics SUPER - SER Pintures TITAN-LUX. Distribuidor Oficial BOSCH Major, 104 - Tel. 72 01 89 - ULLDECONA
Muebles ARNAU San Lucas, 12 - Mayor, 82 Tel. 977 / 72 03 58 ULLDECONA	Merceria, Perfumeria i Cosmètica Tel. 72 05 81 • 43550 ULLDECONA	Joieria Tot d'or Major, 67 - Tel. 72 07 33 - ULLDECONA

"NOVILLADA" al Passeig de l'Estació als voltants dels anys 50

C. C. R.

MARÇ / ABRIL 1988

NÚM. 35

SANT JORDI 88

Ha arribat la primavera i amb ella una data important: 23 d'abril, Sant Jordi "Patró de Catalunya".

És aquest un dia de llum, alegria, color i harmonia. Al carrer surtim, i allí a la plaça tenim la fi... una gran parada de roses, contes i llibres.

La gent s'acosta amb gran xivarri. Totes busquen un llibre. Tots busquen la rosa. Quina gran alegria, grans, menuts, segueixen amb la tradició. Tots contents marxen a casa amb els seus obsequis.

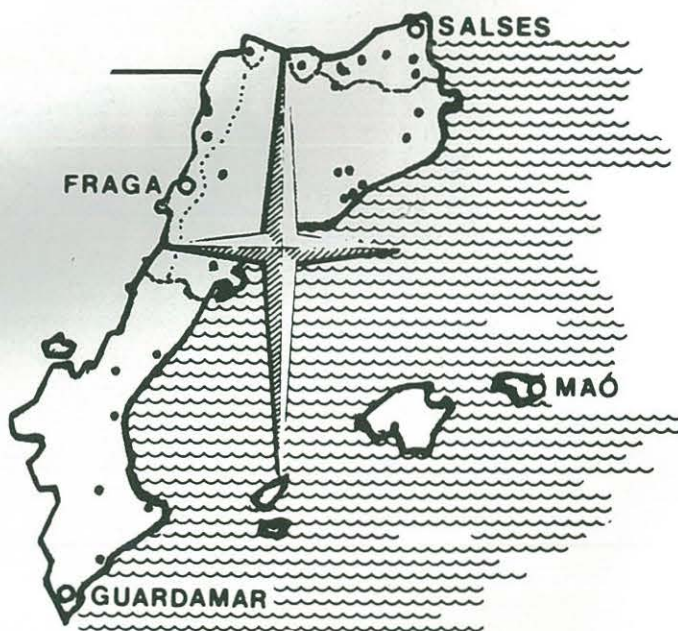
Passen els dies, i Sant Jordi, com un record, ha quedat. I la rosa?... allà en un racó o al mig del saló, i poc a poc consumeix les poques hores que li resten de vida. I el llibre?... el llibre no s'esgota, no li resten pocs dies de vida, no es consumeix, perquè en una lleixa, com un altre objecte de decoració queda enfonsat en l'oblid.

Allí en la primera fulla queda inscrit "Sant Jordi-88".

Però, i què diu?... què tracta?... Heu pensat en els bons moments que us pot donar... heu pensat que en un moment de soledat un llibre ho fa canviar... heu pensat que llegint, el temps és relatiu...

Pensa... el llibre és més que un objecte decoratiu.

PERE

11 JUNY
DISSABTE
st. Bernabé i sta. Aleidís

17,30 h.
FESTIVAL INFANTIL
DEL C.C.R.

CULTURA VIVA

Juny..., un mes carregat de feina. Perquè com totes les coses, la cultura també dóna feina. Però, tant si val.

12 JUNY
DIUMENGE
sts. Joan de Sahagún,
Onofre i Nabor

19 h.- TEATRE.
"VIATGE DE NUVIS"

Quan es compta amb un equip de gent amb ganes de treballar la cosa resulta molt fàcil. Tan sols hi fa falta fer arribar aquesta dinamització al nostre entorn. Al C.C.R. tot és cultura, cultura viva, sense embuts, amb claredat i transparència, cultura que s'ha anat arrelant al nostre poble. Per a nosaltres és tot un repte fer-la arribar a tothom.

Riba-roja d'Ebre es va gaudir de les situacions còmiques protagonitzades pels personatges de "Voldria ser vostè, el Sr. Governador?".

Anem a pams. Com dèiem, enguany es presenta un Juny molt complert. Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat a Tortosa, organitzem quatre activitats que ens fan seguir per aquest camí cultural. La cosa comença el dissabte dia 11 de juny, a dos quarts de sis de la tarda, amb el Festival Infantil per a tots el xiquets del poble. L'endemà diumenge, el C.C.R. estrena una obra de teatre que als anys cinquanta-seixanta va assolir un gran èxit. Es tracta d'aquest divertit "Viatge de Nuvis" que esperem torni a ser de l'agrat de tots.

Com sempre, a la funció els socis podeu assistir de franc. Arribem al dia 19 de juny. Un altre diumenge dedicat al teatre, però en aquesta oportunitat amb un cas especial. A petició de molta gent del nostre poble, representarem un altre cop al Teatre Municipal de la vila, l'obra que va cloure les passades Jornades de Teatre d'Ulldecona, "Voldria ser vostè, el Sr. Governador?" que tant d'èxit està assolint per comarques. L'obra va ser presentada a Riba-roja d'Ebre, i el proper dia 21 de maig la presentarem a La Fatarella. Un aclariment. La recaptació del dia 19 de juny a Ulldecona serà destinada a la compra de material de llum i so

de la secció de teatre. Teniu una ocasió per ajudar-mos.

19 JUNY
DIUMENGE
sts. Romuald, Gervasi
i Protasi

19 h.- TEATRE.
Reestrena de "Voldria ser
vostè, el Sr. Governador?"

23 JUNY
DIJOURS
sts. Zenon, Zenas i
Jacob i sta. Agripina

22 h.
FOCS DE SANT JOAN

Concessionari:

Esencia Loewe para hombre. Por refinamiento y sensibilidad, es un clásico. Por original y singular, es contemporáneo. Esencia Loewe. Un clásico contemporáneo.

ESENCIA LOEWE

Teléfono 72 05 81 43550 ULLDECONA

SERRA
INDUSTRIA GRAFICA.

PAPELERIA
Mayor, 91
Teléfono 72 00 24

TALLER
Montemolin, 15
Teléfono 72 03 11
ULLDECONA (Tarragona)

Aquest cicle cultural clourà la nit de Sant Joan, concretament el dia 23 al vespre, amb la tradicional coca i moscatell al voltant de la foguera. Una tradició ancestral que a l'igual que sempre tornarem a reviuir.

APUNTS IMPERFECTES

La societat actual, no parlo de l'antiga perquè aquesta no la vaig conèixer bé, la societat en la que vivim pareix que visqui regida per unes lleis fetes per a l'individualisme. Unes lleis per confirmar la teoria de "Hobby" que l'home és un llop per a l'home; i així, posem en contradicció la teoria que afirmava que l'home era un animal social, avui en dia, no es compleix aquesta teoria. Ja que demostrarem dia a dia, hora a hora que som individualistes. No vull dir que ser individualista siga negatiu, no és això, la cosa que resulta negativa és el desig d'aquest "individualisme actual" d'ésser competitius, del "jo" per damunt de tots i tot, la destrucció del natros per construir un "jo" millor.

El bo del cas és que ningú viu a gust en aquest sentit de competitivitat, però no ens alcem i diem prou, ens limitem a criticar i a esperar.

Amb la nostra reacció davant del món i davant algunes situacions, només demostrarem que som incapaços de veure i comprendre més enllà dels nostres nassos. Ens creiem posseïdors únics de la veritat i tots els altres són una colla d'ignorants.

Davant d'aquest fet quotidià i repetitiu, prefereixo mantenir una posició d'ingenuïtat i creure que les crítiques no es fan amb cap mala intenció, és a dir, que els crítics són gent molt conscient de la qüestió que tracten, coneixedors, fil per randa, de la situació que jutgen. Prefereixo ser ingènua, a creure que les crítiques són producte d'una enveja no assimilada, d'una enveja corrosiva, una enveja que destrueix tot diàleg... Perquè, moltes vegades (la majoria) allò que critiquem en els altres és allò que més desitgem, i mai hem pogut aconseguir.

A.F.M.

L'altra manera de fer fotografia

ESTUDI
REPORTATGE
FOTO INDUSTRIAL
GRAFISME

PERE VIDAL I TABUËÑA

ULLDECONA
MAJOR, 60
Tel. 720057

PRODUCTES QUÍMICS

Distribuidor de Shell Agricultura

PERE VIDAL I TABUËÑA

ULLDECONA

SORTIDA AL RIU

Ui! Heu vist com baixa el riu? És preciós, magnífic! Mai l'hem vist baixar tan ple com ara (deien la gent gran). Exclamacions com aquesta són les que a tots ens van obrir la curiositat i ens van animar a anar a veure el riu. Aquesta segona quinzena de gener segur que han estat els dies que el riu ha rebut més visites, doncs pocs es van perdre l'anar a veure'!

Nosaltres, la Secció de Muntanya, vam pensar que no es podia desaproveitar una ocasió com aquesta per a veure gran part del curs del riu amb tot el seu esplendor. Així doncs, vam organitzar una sortida per al cap de setmana. Després d'estudiar la manera de com podíem fer més recorregut i veure més coses, vam decidir dividir la sortida en dues sessions.

La primera sortirem dissabte tarda en cotxes, i la segona, el diumenge tot el dia, a peu.

El dissabte vam anar fins a Sol de Riu (la desembocadura del Sénia). Allí vam fer unes quantes fotos. El paisatge era molt maco, després vam pujar als cotxes i vam tirar riu amunt, fent però, successives parades, i així vam veure llocs força interessants que alguns dels que anàvem ni sabíem que existien. Vam parar al pont del "Bandoler", un pont molt menut que ja és en runes i del que queda tant sols l'arcadeta del que havia segut el pont.

Una altra parada va ser a l'altura d'Alcanar, a un lloc que en diuen els "Estretets". La carretera passa sobre el riu. Allí vam veure uns salts d'aigua caient a una certa altura.

I per últim, vam anar al Molí de les Canals i al Molí de les Caixetes, on també hi ha un pont, aquest en prou bon estat. Al Molí de les Caixetes vam entrar i allí vam veure les moles i per on entrava l'aigua en l'època que el molí funcionava.

La segona sortida la vam fer el diumenge, al matí vam penjar-nos les motxilles al coll i vam sortir disposats a fer caminada. Ens van portar fins al Camí de les Caixetes amb cotxe i des d'allí ens vam dirigir riu amunt. Vam descobrir zones molt variades, llocs on l'aigua baixava calmada, llocs on degut a què pel mig del riu hi havia grans pedres l'aigua baixava furient. No vam deixar la vora del riu fins que va arribar un punt que no vam poder seguir caminant i vam haver de travessar-lo. Botes al coll, mitjons fóra i a mullar-nos els peus. L'aigua estava freda i vam passar tan de pressa que encara ens vam mullar més. Va ser molt divertit i va valer la pena. Això va ser quan ens trobàvem enfront del Mas de Noguera.

Aquesta va ser una de les vegades que vam xopar-nos i ho vam fer tots i per voluntat. Tot va acabar essent una aventura més i molt divertida, per cert.

Bé, després de passar per baix de l'autopista i

per la via, vam arribar ja al pont de l'Olivar, on pel camí del Molí Nou vam anar cap al Castell. Allí va ser on vam dinar i on acabàrem de passar el dia contents i satisfets per tot allò que vam veure i tot el que vam viure.

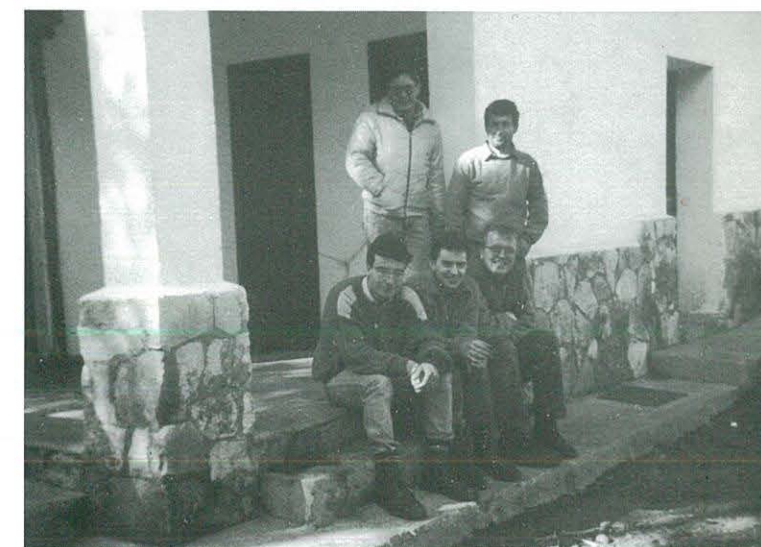
JOSEP I IRENE

Sol de Riu

Vista des del Castell

Refugi de Font Ferrera

L'ARTISTA FORÀ

Avui l'entrevista pren una nova dimensió, mai en aquest butlletí havíem parlat amb un personatge tan singular i que ha tingut una certa relevància a nivell supracomarcal. La xerrada s'ha realitzat en un ambient completament agradable i en uns voltants veritablement entranyables; els de la nostra vila. Ell com artista novell no ha posat massa facilitats en la realització de l'interviu però una vegada superats els entrebancs inicials, la cosa, més o menys, va anar així:

Com ha estat l'arribada a la nostra vila?

—La veritat, no ho sé massa. Jo vivia a unes quatre hores d'aquí envoltat d'uns arbres i no lluny del mar i tot d'una, sense assabentar-me'n vaig arribar a aquestes terres. Són altres camps, altres herbes, però no obstant he de dir que ha estat una arribada força interessant.

Ho esperava tenir un treball d'aquesta mena?

—De ser sincer diria que jo sóc un ser prou adaptable i les meves aspiracions en aquesta vida no tenen massa de renombrable: un bon jaç, un menjar lleuger i un passeig de tant en tant són les meves il·lusions. Ara el ser un personatge tan necessari en una obra tan transcendental m'afalaga. Com ho diria; quasi no sóc mereixedor d'aquest paper però pel que sembla pocs estan disposats a assolir el meu personatge.

Què va sentir en xafar per primer cop l'escenari?

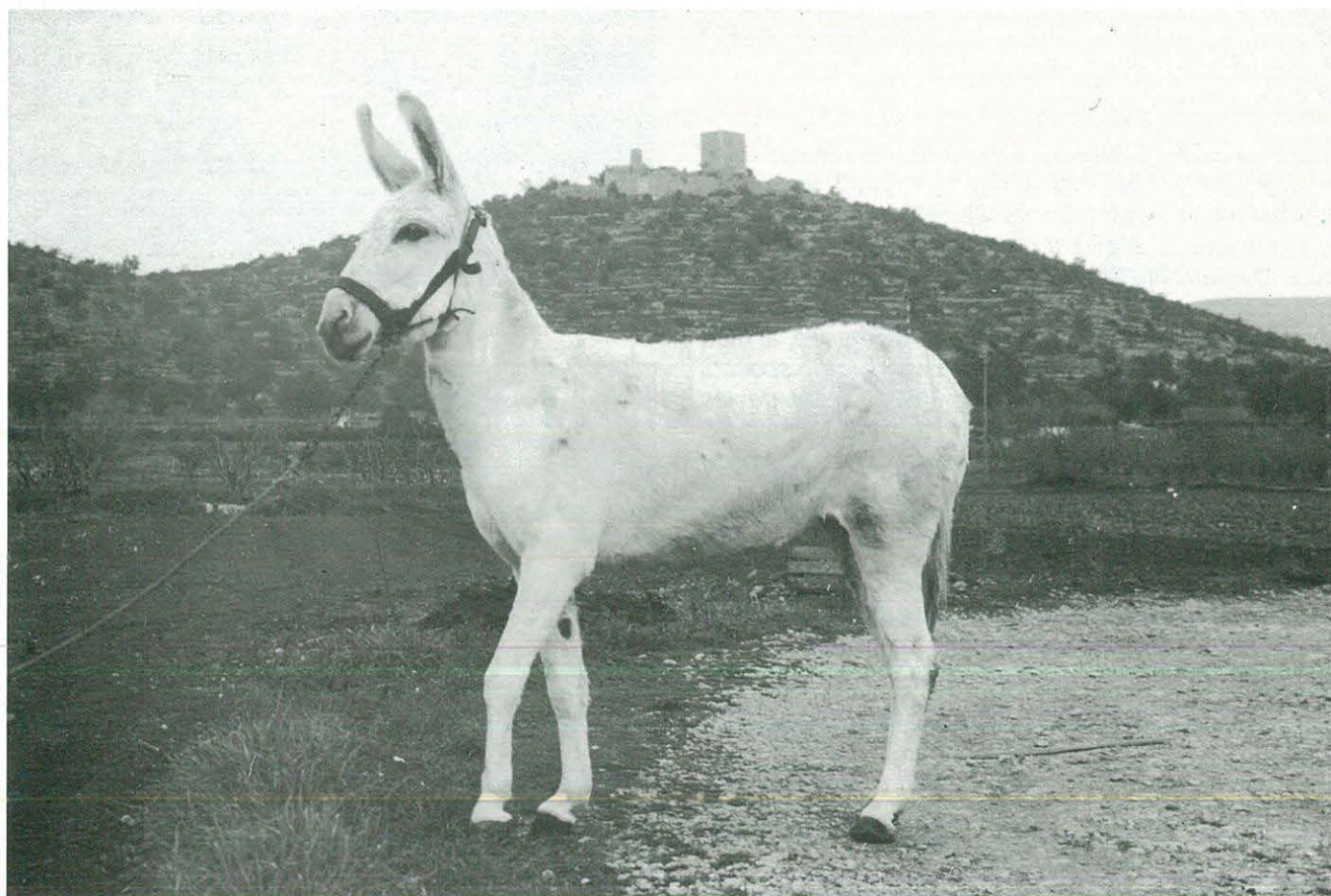
—Mireu, va ser una barreja de por i emoció. Jo estic acostumat a espais oberts i al treball amb llum solar. M'agrada sentir l'aire i el sol a la pell, diria que el meu cos està preparat per a tal. Canviar l'hàbitat així de prompte sense previ avís com suposareu produeix un fort impacte. Això em porta alguns problemes i des d'aquí aprofito l'ocasió per demanar als companys d'escenari una mica de paciència. Jo de veritat estic ple de bones intencions, el que passa és que la meua timidesa natural pot donar-me una mala imatge.

Com es veu dalt l'escenari?

—Em sento créixer. Portar al lloc a Jesús de Nazaret és una cosa molt important. I portar-lo el dia més àlgid de la seva vida encara més. Quan entres a escena et sents lliure; sí, lliure. Aquella invasió de llum i aquells xiscles de nois et transporten a altres temps. Són vivències molt plenes. No hi ha ningú més allí. No et sents observat per ningú. Són emocions inenarrables.

Què opina de l'obra que representa?

—La meua opinió seria molt parcial i des de la meua participació no puc fer un anàlisi objectiu; això és feina dels espectadors que són els que, veritablement poden opinar.

Un ruc que encara porta cua

Faria algún canvi a l'obra?

—Com ja li he dit no crec que sigui el més indicat per jutjar.

Espera treure alguna cosa de la seva participació?

—Jo, en particular, no sé com va això de les recompenses. He sentit dir que els artistes fan un viatge llarg cada dues temporades i algún dia els donen una mica de refrigeri. No sé si viatjava el que feia el meu paper, com artista que era. Jo proposaria què, en el cas que la meua condició no ho fes possible, pogués tenir alguna mena d'atenció. Això a tots ens ajuda a millorar.

Té dificultat en seguir els manaments del director d'escena?

—Com suposo que passa a la resta d'artistes, un té dies de tota mena. Ara, això sí, jo procuro ser un bon deixeble i moure'm al damunt les taules amb tota la soltura que em permet el personatge.

Què li ha dit la seva mare d'aquest nou treball?

—La meua mare és una somera de mentalitat oberta, per tant, sempre que li he plantejat algún problema m'ha fet costat. De no ser per la seva ajuda moltes de les coses que m'han fet il·lusionar no haguessin estat possibles. Ella sempre diu: si t'agrada fer-ho posa-t'hi d'una i lluita per aconseguir-ho. Només em va recomanar que procurés ser discret i laboriós.

Té algún projecte per al futur?

—Jo no sóc partidari de projectes. Normalment els projectes ja neixen inacabats. El que un pensa fer és una cosa i el que podrà o li deixaran és un altra. Tots aspirem a fer-ho el millor possible i això té les seves avantatges i els seus inconvenients. Jo des de la meua forma peculiar de veure la vida no desitjo coses que es fan malbé i el meu cos es troba lligat a unes necessitats que he de respectar. Per tal sóc massa senzill per a tenir projectes. Solament desitjo tenir una bona adaptació el major temps possible.

Alguna cosa més que comentar?

—Sí, jo voldria donar les gràcies a tots aquells que confien amb mi, jo intentaré no defraudar. A pesar del canvi sofert, les ganes de viure i millorar són paleses amb mi i ara que sóc aquí posaré tot el que calgui per arribar a passar desapercebut dalt l'escenari.

Acabat de dir això, tranquil·lament, sense trencar cap brot d'aquesta primavera novament estrenada es va posar a pasturar. Nosaltres vam quedar quietes, meravellats, mentre el magnetòfon anava donant toms i toms. No sabem quant temps passà fins a reeixir d'aquell somni; però de veritat, parlant clar, vam sentir-nos empetitits de la nostra condició humana. Solament l'humilitat que vessava d'ell ens ha fet publicar aquesta entrevista que esperem tots vulguéssiu llegir.

 Banco Mercantil de Tarragona

SANT LLUC, 35
TELÉFON 72 01 28

43550 ULLDECONA
(TARRAGONA)

 JUGOS-BOL
Avda. Salomón, 20
Tel. 720662 ULLDECONA

RESTAURANTE "BARBACOA"
● ZUMOS DE FRUTAS NATURALES
● CLUB DE BOLOS
● SALA DE REUNIONES
● SALON PARA BODAS Y BANQUETES
● RINCÓN DE JUEGOS
Local con aire acondicionado

 Quesa
Es un producto AVIMON, S.A.

Delegación: Murada de Baix, 105
Teléfs. 72 02 51 - 72 06 22 - 72 04 36 - Apartado 23
43550 ULLDECONA (Tarragona)

MAPFRE
Grup Assegurador

MAPFRE MUTUALITAT ASSEGURANÇA
MAPFRE VIDA, S.A.
MAPFRE INDUSTRIAL
MAPFRE ACCIDENTS TREBALL

Delegat a Ulldecona: **PERE SANS i ARASA**
Sant Antoni, 28 - Teléfon 72 03 37

Volta al ròdol, de les memòries d'un torero. (1)

Juanito Serra Nadal, "lo Torero", un ulldeconenc prou conegut de tots, va tenir molta ressonància durant la dècada dels anys 50 per la seva, diguem-ne "novedosa" (al menys a la nostra vila) afecció pel món taurí. És un home de caminar decidit i mirada transparent d'home bo, que conserva un bon grapat de records d'uns anys molt actius, en aquest difícil món que és el del toireig. Obert al diàleg, amb molta volenterositat, accepta parlar amb nosaltres.

Ens explica de la seva afecció que li ve des de sempre; de l'oposició de la família i de la seva "Mili" a Barcelona on es va iniciar amb un company "novillero" i un capità aficionat, entrenant amb braus "moruchos" de mitja casta, a l'escorxadador de Barcelona.

—Al finalitzar la "Mili", llavors, ja em va apoderar el company "novillero", i vàrem marxar

cap a Salamanca i Extremadura, bressol del brau, on vaig estar un temps acudint a les "tentes" i allí vaig anar coneixent, entrenant i forjant-me en aquest món.

L'ESCOLA DE TAUROMÀQUIA DE BARCELONA

Ja en una època posterior, es va introduir a l'Escola de Tauromàquia de Barcelona que havia estat fundada per Don José Martín Villapecébin, que era crític taurí del "Mundo Deportivo" de Barcelona, i aquest senyor estava molt vinculat al món de la "Festa Brava", perquè era cosí germà del vescomte de Garcigrande, un ramader de braus de primera, d'allà de Villavieja de Yeltes, a la província de Salamanca.

—Per mitjà d'un banderiller que venia amb mi, els de l'Escola vàrem venir cap aquí a que els "Omega" i el "Xarnego" ens tanquessin vaques a una ermita que hi havia a l'Aldea, que feia com a plaça, i que encara deu de ser-hi, segur. Allí per

mediació meua, ens portaven les vaques i acudien tots els nois de l'Escola de Barcelona, i així va ser com més o menys, em vaig introduir amb ells, encara que jo, en aquell temps, més bo o més dolent, ja era "novillero" i ells tan sols eren principiants. Un d'aquests xicotets, era el que després arribaria a ser figura, Joaquín Bernadó, avui encara en actiu amb 51 anys, i un altre també de renom, Fermín Murillo; tots dos molt coneguts en l'ambient taurí.

Per cert, que el primer "novillo" que va matar Joaquín Bernadó en la seva vida, el vaig portar jo aquí a Roquetes. Em van dir a mi, si el volia matar, cosa que vaig refusar, tot i proposant a un "noi que va molt bé".

El Sr. Juanito opina que és un món molt difícil d'introduir-se. Té molt a veure la persona que et porta, es a dir l'apoderat. D'un d'aquests que el varen apoderar, guarda un pessim record. Es tracta d'un tal Vicente Gómez de Madrid.

—Aquest senyor em portava a mi i a altres "novilleros"; i de vegades, bous que altres apoderats no volien pas per als seus toreros, per ser passats d'edat o qualsevol altra cosa, ell, els agafava..., li soltaven la "tela", i endavant... "Mis muchachos los matarán". Sense mirar que nosaltres anàvem de cara al precipici. Per cert, tinc un record d'un d'aquests braus que no eren de garantia, que em va girar el muscle a l'inrevés a San Clemente de Cuenca, i allí va ser quan vaig trencar relacions amb aquest senyor. Em vaig enterar, de què li havien afluixat dos mil duros d'aquell temps. Ell, la butxaca plena i l'altre i jo "cascats".

"LES AGAFADES"

Una pregunta obligada és la de si ha tingut moltes agafades, a la que ens contesta que, per sort no en va tenir gaires; en canvi d'altres companys estan tots "cosits" i afegeix:

—On m'hagués pogut matar un bou molt fàcil va ser a Morella, on em va agafar per la "taleguilla", em va fer una ratlla a tot el ventre, em va posar amb les cames enlaire, i recordo que m'anava pegant amb les potes a la cara, mentre que m'anava portant cap al burlader, on m'hagués

travessat, de no ser per un banderiller molt bo que duia amb mi, un tal Andrés del Campo, que al tirar-li el capot, va aconseguir despenjar-me de les banyes i vaig caure a terra. Per cert, aquest banderiller, després va passar a la quadrilla de Bernadó. També, un altre banderiller molt bo que vaig portar, era un tal Lázaro Obón, que era familiar de l'antiga llevadora d'Uldecona, Na Emilia Vera, l'esposa del gasoliner.

"NOVILLADES A ULLDECONA"

A la nostra vila va arribar a torear varies vegades. Llavors, al Passeig de l'Estació, la gent feia una plaça molt simple, més be allargada amb carros, i un dia de tots, s'organitzava una "novillada".

—Recordo que jo de banderilles no tenia per costum el posar-ne, però un dia, aquí a Uldecona, torejàvem jo i Pepe Luís Marca, (aquest que avui és sogre i a la vegada apoderat de Paco Ojeda, que és ganader i està "forrat" de milions), i ell si que banderillava. Doncs, per la cosa de la superació, vaig voler posar-les jo també, però encara més difícil. Vaig intentar el trencar-les per fer-les més curtes, però no vaig poder i a la vegada la gent no em va deixar. "No, no..." varen cridar, perquè veien que amb les estelles de la fusta i els pals curts havia perill. Això em va demostrar l'apreci que em tenia el poble.

(Continuarà en el proper número).

Entrevista: FRANCESC ITARTE VERICAT

Fotografies: Corresponen totes a "novillades" que varen tenir lloc a Uldecona.

PARLEM-NE DE LES MURADES!

És una cosa ja sabuda que per les proximitats del 28 de desembre gairebé a tota la premsa es publiquen informacions poc fiables. No sé ben bé si aquesta costum te quelcom a veure amb l'afirmació que M.L. Galarza fa a "La Comarca del Montsià" al escriure "Ni hay rastro de las Muradas".

Sigui o no una broma l'esmentada informació, per si algú ho ignora he de dir que de Murada en queda almenys un tros d'uns cinc metres, això crec que és força interessant. I a més d'una tronera hi ha una petita porta. Sempre hem sentit dir que hi havia quatre portals a les murades, aquesta resta demostra que també existien portes menors.

Ara bé, això és a dintre d'una propietat privada, pot ser que aquesta hagi estat la causa de la seva permanència, però allò que importa és què un testimoni de les Murades segueix en peu.

PACO

Ulldecona, 15 de gener del 1988

A LA PERSONA O A L'OCELL?

És obvi que el carrer Russinyol, fins al canvi de rètol, era dedicat a Dn. Santiago, perquè en el cas contrari a l'estar escrit en llengua castellana hauria dit "Calle del Ruiseñor".

Després del canvi de rètol, ens queda el dubte de si l'honor de tenir el nom d'un carrer és per a un simpàtic ocell, o bé s'ha catalanitzat el cognom Rusiñol, en aquest últim cas, amb una simple S al lloc adient no hi quedaria dubte.

PACO

EL BARÓ DE PURROY

Se sap que el Baró de Purroy fou propietari de la part de poble que existeix anant a Tortosa, es a dir, dels camps que hi havia a les hores. Però qui era? Josep Mª de Sagarra a la seva obra MEMÒRIES: (Pàg. 274) ens diu quelcom d'aquest personatge:

La cara més notable, pels seus ulls de sorell i per la barba, que li emmarcava un rictus cadavèric, va ser, sense cap mena de dubte, la del Baró de Purroy. Aquell bon senyor, que fa molts anys que és mort i Déu l'hagi perdonat, era d'un còmic tan solemne i d'una tan refinada infelicitat, que la seva presència sempre em resultà un espectacle de divertiment.

Quan va morir la seva senyora, que era de pedra picada i feia ballar al pobre Baró com una baldufa, aquest restà tan fidel i tan arrapat al record de la difunta, que alhora de dormir es posava les camises brodades i plenes de llacets de la Baronesa.

El Baró de Purroy havia estudiat la carrera de lleis a Bolònia, i encara que de les Pandectes no n'hi quedava n'hi per a fer un badall, gastava la pretensió de corregir el castellà de tothom, i, naturalment, amb el que parlàvem nosaltres tenia feina per estona.

PACO

POBLE PERDUT

*Els ulls el porten
per entre runes
a buscar un poble
que ja es perdut;
de cases blanques,
carrers de pedra,
parets que parlen
les nits d'estiu.
On la mainada
de cara bruta
menja pa amb oli
i empaita el gos
que fuig de pressa
mentre grinyola
buscant la calma
en altres llocs.*

*Allí on les mares
draps apedacen
segudes sempre
de cara al sol
que omple teulades,
camps d'oliveres,
vinyes dormides,
blancs carrerons.
Allí on els homes
mouen la terra
i omplen els llavis
dolces cançons;
guanyant la lluita
que sols acaba
quan al capvespre
ve la foscor.
Enmig la taula
el pa s'aixeca,
comença el ball
el fred porró;*

*mentre, la llum
de curtes flames
omple l'envà
d'ombres humanes.
I l'home parla,
i l'home fuma,
i l'home somia
davant del foc;
i la mainada
obre la boca,
els ulls acluca,*

*guanya la son.
I jeu a un llit
tot ple de llana
enmig la fosca
que no fa por,
perquè el seu pare
ja és a casa,
té poca cosa
però ho té tot.*

JOSEP

Recordem als socis el fer la domiciliació bancària dels rebuts de les quotes a qualsevol Banc o Caixa, per tal de reduir despeses de cobrament.

La Junta Directiva Informa què, el proper dia 24 d'abril, a les 12 hores, i a la Casa de Cultura, es farà l'entrega de premis als guanyadors del XVII Concurs Literari del dia de Sant Jordi

Fundat l'any 1.947

**BULLETÍ D'ÚS INTERN
EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA**

DIRECTOR:
Josep A. Lázaro i Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:
Jaume Coll i Arnau
Francesc Itarte i Vericat
Joan J. Roca i Labernia
Anabel Folch i Millán
Pere Montañana i Arzo
Jovita Serra i Vilalta
Joan-M. Muñoz i Fusté
Josep M. Navarro i Sauch

DIBUIXOS:
Joan Riba i Costes

NOTA:
El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.

El Butlletí d'Ús Intern C.C.R., no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.

L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita: Centre Cultural i Recreatiu d'Ulldecona.
Major, 147, 1er.
Apartat de Correus 52
Tel. 72 03 37
43550 ULLDECONA.
Dep. Leg.: T. 1.227-1.982
Tallers: Ind. Gráfica SERRA Ulldecona.